

Sygn. akt **X K 919/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2017 roku sprawy

T. O. (O.), syna I. i B. z domu N., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 marca 2016 roku w G., będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci tetrahydrokannabinolu w ilości 10 ng/ml – na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości /powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi/, co potwierdziła opinia Instytutu (...) w B. nr (...), prowadził pojazd mechaniczny marki T. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 27 marca 2014 roku, sygn. akt II K 1935/13, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. oskarżonego **T. O. (O.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że stwierdzony w jego krwi poziom środka odurzającego w postaci Δ 9-tetrahydrokannabinolu upośledzał zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila etylowego we krwi, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za to karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec **T. O. (O.)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. O. (O.)** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **T. O. (O.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w wysokości 2657, 76 złotych (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt siedem złotych i 76/100), w tym kwotę 240, 00 złotych (dwieście czterdzieści złotych, 00/100) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 919/16

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 27 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku skazał T. O. m.in. za czyn z art. 178a § 1 k.k. w sprawie o sygn. akt II K 11935/13. Wyrok ten uprawomocnił się 04 kwietnia 2014 roku.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 86-88 z akt X K 722/16, ujawnione k.36; odpis wyroku k.81-83 z akt X K 722/16; dane o karalności k.127-129,147-148 z akt X K 722/16;

T. O. w nieustalonym miejscu i nieustalonym czasie zażył marihuanę w nieustalonej ilości. Następnie, w dniu 13 marca 2016 roku około godziny 11.40 T. O. rozpoczął jazdę użytym przez siebie pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) i kontynuował ją w G. na ulicy (...).

dowody: oświadczenie oskarżonego 86-88,160-162 z akt X K 722/16, ujawnione k.36; notatka urzędowa k. 1 z akt X K 722/16; pokwitowanie k.2 z akt X K 722/16; protokół zatrzymania k.7 z akt X K 722/16; protokół użycia urządzenia kontrolnego k.10a z akt X K 722/16; protokół badania k.11-12 z akt X K 722/16; zeznania świadka A. C. k.29-30 z akt X K 722/16, ujawnione k.36;

W tym samym czasie na terenie G. służbę patrolową pełnili funkcjonariusze Policji A. C. i D. D. (1), którzy zauważyli poruszającego się w/w pojazdem T. O.. Wraz z nim w pojeździe był jego kolega, S. M.. Funkcjonariusze Policji zatrzymali T. O. w ramach rutynowej kontroli.

Funkcjonariusze Policji A. C. i D. D. (1) następnie wylegitymowali T. O.. Z uwagi na fakt, że T. O. zachowywał się w dziwny sposób, wydawał się złknięty, miał opóźnione reakcje, a jego źrenice słabo reagowały na światło postanowili oni jednocześnie poddać go testowi celem stwierdzenia, czy w jego organizmie znajdują się środki odurzające. Przeprowadzony o godz. 12.17 narkotest D. 5000 dał wynik pozytywny na zawartość (...)10. W związku z powyższym dokonano zatrzymania T. O., a następnie przewieziono go do Polikliniki, gdzie pobrano jego krew do ampulki nr (...) (...).

dowody: oświadczenie oskarżonego 86-88,160-162 z akt X K 722/16, ujawnione k.36; notatka urzędowa k. 1 z akt X K 722/16 ; pokwitowanie k.2 z akt X K 722/16 ; protokół zatrzymania k.7 z akt X K 722/16 ; protokół użycia urządzenia kontrolnego k.10a z akt X K 722/16 ; protokół badania k.11-12 z akt X K 722/16 ; zeznania świadka A. C. k.29-30 z akt X K 722/16, ujawnione k.36 ;

Opinia biegłych z zakresu toksykologii sądowej wykazała, że we krwi T. O., pobranej od niego w dniu 13 marca 2016 roku o godz.12.55, stwierdzono obecność Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/ w ilości 10 ng/ml. Stwierdzony w badanej krwi poziom Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/, zgodnie z wytycznymi Instytutu Ekspertyz Sądowych z dnia 02 lipca 2014 roku, upośledza zdolność kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi.

dowody: opinia biegłych k.76-79,93-96 z akt X K 722/16 ; protokół pobrania krwi k.100-v z akt X K 722/16 ;

T. O. nie jest żonaty, nie ma dzieci; nie pracuje, ma wykształcenie gimnazjalne, nie posiada majątku i według oświadczenia nie ma dochodu. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. T. O. był uprzednio karany.

T. O., z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności, został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z treści tejże opinii wynika, że brak podstaw dla uznania, ażeby w chwili popełnienia czynu T. O. znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych. Wskazano również, że nie zachodzą wobec niego warunki określone w art. 30 § 1 i 2 k.k.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 86-88,160-162 z akt X K 722/16, ujawnione k.36; dane o karalności k.127-129,147-148 z akt X K 722/16; odpis wyroków k.81-83, 122-123,140,164 z akt X K 722/16; opinia sądowo – psychiatryczna k.115-116 z akt X K 722/16

T. O. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.86-88, 160-162 z akt X K 722/16, ujawnione k.36 ;

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka – funkcjonariusza Policji oraz wiarygodne oświadczenia oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a także innych dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występkę z art. 178a § 1 i 4 k.k., jak i wina T. O., nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów Sąd pragnie podkreślić, że w przedmiotowej sprawie za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych należało uznać zeznania świadka – funkcjonariusza Policji. Sąd dał wiarę depozycjom świadków A. C., który w swoich depozycjach opisał zapamiętane przez siebie okoliczności zdarzenia z dnia 13 marca 2016 roku w G.. I choć jego zeznania mają charakter skrótowy, to jednak w świetle oświadczenia oskarżonego o przyznaniu się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz w świetle dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności wyników badania narkotestem, nie sposób odmówić im wiary. Świadek nie pamiętał szczegółów odnoszących się do przyczyn zatrzymania oskarżonego, ale w sposób logiczny i konsekwentny opisał zarówno okoliczności podejmowanych przez siebie czynności służbowych, jak i ich wynik, a także zachowanie się oskarżonego w ich toku. W ocenie Sądu zeznania świadka są spójne, a oceniane z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie budzą wątpliwości w zakresie ich prawdziwości.

Sąd za wiarygodne uznał również oświadczenie oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, w którym przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. I choć oskarżony odmówił składania wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego i nie stawiał się na rozprawie głównej, to jednak nie może to w ocenie Sądu przekreślać prawdziwości owego oświadczenia.

Ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w toku postępowania dokumenty, do których należą m.in.: dane o karalności, dane osobopoznawcze, protokół użycia urzędnika kontrolnego, opinie biegłych z zakresu toksykologii. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania, brak jest również w sprawie innych dowodów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. W szczególności podkreślić należy przydatność dowodową sporządzonej opinii z zakresu toksykologii, która potwierdziła, że prowadząc użytkowany przez siebie samochód oskarżony znajdował się pod wpływem działania $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu / $\Delta 9$ - (...)/, co upośledzało jego zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi. Żadna ze stron nie podważyła wniosków w/w opinii, a tym samym brak było podstaw, ażeby kwestionować jej ustalenia.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową ujawnioną w toku postępowania. Notatka ta dotyczy kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem oskarżonego. Ujawniona notatka urzędowa potwierdza jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiej kontroli oraz warunki w jakich się ona odbyła; w pozostałym zakresie nie stanowiła ona podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłoby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek urzędowych. Niemniej jednak podkreślić należy, że na opisane w niej okoliczności zeznawał świadek – funkcjonariusz Policji.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony T. O. dopuścił się popełnienia przypisanego mu w punkcie pierwszym wyroku czynu z

art. 178a § 1 i 4 k.k. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu tego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzone w sprawie materiały dowodowe nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, jak wynika również z oświadczenia o przyznaniu się do popełnienia zarzucanego mu czynu, rozpoczynając w dniu 13 marca 2016 roku jazdę samochodem, w pełni zdawał sobie sprawę, iż zażywał środki odurzające. Wiedział on zatem również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że spożycie przez niego środka odurzającego skutkowało tym, że może on znajdować się pod jego wpływem. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości co tego, że T. O. przewidywał, rozpoczynając i kontynuując jazdę w/w pojazdem aż do czasu zaistnienia kontroli drogowej, iż będzie czynić to znajdując się pod wpływem działania owego środka odurzającego. Powyższe wskazuje z kolei na to, że godził się on z tym, że popełni czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w ruchu lądowym, będąc pod wpływem środka odurzającego.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Natomiast jeżeli chodzi o stan „bycia pod wpływem środka odurzającego”, to stosownie do utrwalonego orzecznictwa i judykatury, chodzi tu o realny wpływ takiego środka na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu (por. wyrok SN z dnia 03.12.2014 roku, sygn. akt II KK 219/14).

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/ w ilości 10 ng/ml. Stwierdzony w badanej krwi poziom Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/ upośledzał zdolność oskarżonego do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi.

Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie wydany w sprawie o sygn. akt II K 1935/13 w dniu 27 marca 2014 roku. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary mieszanej Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu

sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara mieszana, w wysokości 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności, polegając na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, 1a, 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. Ogół wskazanych okoliczności skutkował przyjęciem, iż wymiar kary był w pełni zasadny. Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności nie są w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwe. Orzeczone kary spełnią w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoją społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidocznia, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego zawsze będzie wiązać się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Sąd rozważał tą okoliczność stosownie do art. 69 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 roku, jednakże stwierdził, że ów przepis nie mógł znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, a w rezultacie doszedł do wniosku, iż art. 4 § 1 k.k. również mógł zostać wykorzystany.

Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Nadto, zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, począwszy od 1 lipca 2015 roku, art. 69 § 1 k.k. stanowił, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej na podstawie art. 37b k.k. (w brzmieniu tego przepisu obowiązującego do 14 kwietnia 2016 roku), albowiem był on uprzednio karany na karę pozbawienia wolności (przepis art. 69 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu nie wskazuje, czy chodzi o karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też tzw. karę bezwzględną).

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić. W ocenie Sądu nie zachodził przy tym określony w art. 42 § 3 k.k. wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który stanowiłby podstawę orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w innym wymiarze. Stwierdzić należy, że oskarżony po raz kolejny popełnił czyn przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a uprzednio był skazany również za

popelnienie czynu z art. 244 k.k. W ocenie Sądu świadczy to nie tylko o lekceważeniu przez niego obowiązujących norm prawnych i orzeczeń sądowych, ale przemawia również za uznaniem, że nie liczy się on z bezpieczeństwem innych uczestników ruchu drogowego i z tego względu winien zostać z niego całkowicie wyeliminowany.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu. I tak, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2657,76 zł, w tym kwotę 240,00 zł tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Sąd zważył, że oskarżony jest młodym, sprawnym mężczyzną, a zatem nie występują przeszkody, ażeby podjął on zatrudnienie lub działalność gospodarczą i opłacił należności sądowe.